

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/125/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114011019
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6114011019.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Jozefa Ryanta, v trestnej veci obžalovaného W. Y. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.12.2017 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.06.2017 sp. zn. 2T/52/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného W. Y. o d s u d z u j e podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa výkon uloženého trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa určuje skúšobná doba na 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. sa poškodený J. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. U., W. č. XX s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.06.2017 sp. zn. 2T/52/2014 bol obžalovaný W. Y. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistený deň a to 18. alebo 19. decembra 2013 v čase okolo 17.30 h v U. U. na W. XX, v priestoroch prízemia pri výťahu, v bytovom dome, fyzicky napadol J. Y., nar. XX.XX.XXXX tak, že ho najprv jednou rukou chytil za odev v oblasti hrudníka a druhou rukou ho tri až štyrikrát udrel päťou do tváre, pričom ho ťahal za odev dole po schodoch, následkom čoho spadol na zem a keď zostal ležať na zemi na chrbte, tak ho asi štyri až päťkrát kopol do oblasti hornej časti tela do ramena a hrudníka a stúpал po ňom nohami, čím mu spôsobil zlomeninu tela stavca L1 a zlomeninu krčka ľavej ramennej kosti, ktoré zranenia si vyžiadali hospitalizáciu a dve operácie s dobou liečenia v trvaní 4 až 5 mesiacov.

Za to mu bol uložený podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon uloženého trestu súd podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému určil skúšobnú dobu na 3 roky. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného J. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. U., W. č. XX s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote tak sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie obžalovaný W. Y.. V písomných dôvodoch uviedol, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa nestotožňuje. Zdôraznil, že v rámci podaných písomných dôvodov odvolania nemožno vysloviť súhlas so záverom súdu o tom, ako došlo k priebehu skutkového deja a za akých podstatných okolností resp. s akým následkom. Poznamenal, že jeho verzia o priebehu skutku je z hľadiska vyhodnotenia celého dôkazného stavu nielen logická, ale čo je dôležité, aj medicínsky a právne akceptovateľná, čo do biomechanizmu vzniku poranení a následku, čo potvrdil aj znalec J.. J., ktorý pred súdom pripustil alternatívne možnosti vzniku poranení poškodeného. Vyslovil presvedčenie, že zistené zranenia chrbta si mohol poškodený spôsobiť sám nezávislene, keď padal po schodoch dole, hoci v reakcii na prvotnú príčinu poškodeného, že spadol na ľade, znalec uviedol, že súhrn zranení nemohol byť spôsobený iba mechanizmom pádu a dôležité je to, že u poškodeného pri prvotnom ošetrení neboli zistené poranenia na hlave, hrudníku a bruchu a keby mal po týchto častiach tela obžalovaný dupať a kopať, museli by byť zistené na poškodenom nejaké odierky a hematómy, poprípade aj zlomenina rebra, čo však zistené nebolo. Ďalej dodal, že prvostupňový súd na strane 5 napadnutého rozsudku citoval znalca J.. J. aj tak, že je možná aj verzia, ktorú uvádzal obžalovaný, teda pokiaľ poškodený padal resp. šúchal sa po schodoch dolu tvárou a bruchom a vtedy si mohol spôsobiť zlomeninu ramena a nedá sa teda vylúčiť, že si spôsobil aj zlomeninu stavca. Je presvedčený, že verzia poškodeného o príčinách, priebehu a následkoch inkriminovanej udalosti je nepresná, pravdu skresľujúca a nevieryhodná, nakoľko vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že poškodený rozdielnymi spôsobmi opisoval vznik a príčinu inkriminovanej udalosti, keď najprv tvrdil, že spadol na ľade, potom tvrdil, že bol zbitý a napr. tvrdí, že pri tejto udalosti bol prítomný jeho brat Z.. Z. Y., ktorý však túto skutočnosť nepotvrdil. Preto zastáva názor, že v posudzovanom prípade, a to porovnaním obsahu výpovedí poškodeného, svedkov Z.. Y. a Y. možno preukázať, že títo svedkovia prispôbovali obsah svojich výpovedí vývoju jednotlivých verzií, pričom dôkazom toho je aj to, že prvostupňový súd upravil časť skutku, hoci takáto disproporcia času skutku podľa verzie poškodeného mala byť vyhodnotená v jeho prospech. Podľa neho nie je právne akceptovateľné, aby sa bagatelizovalo a vyhodnocovalo v jeho neprospech to, že poškodený posádke RZP uviedol ako príčinu vzniku zranení mechanizmus pádu na ľad, čo potvrdil svedok J.. Údaje, ktoré napísal do správy, sú údaje, ktoré oznámil pacient, vrátane tej bočnej poznámky, ktorú úplne do konca prečítať však uvedený svedok nevedel, kde je asi napísané, že v sanitke tvrdil, že ho napadli a nechcel, aby sa mama bála. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že poškodený vyprodukoval celkom tri verzie vzniku zranení. Taktiež poukázal na časové nezrovnalosti vzniku jeho zranenia, keď poškodený nevedel, či sa to stalo 18. alebo 19.12.2017, čo je neakceptovateľné. Podstatným pre celé konanie je to, že doteraz nebola preukázaná tá časť skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktorá tvorí podstatu skutku, totiž, že nie je preukázaný skutkový dej spočívajúci v tom, že mal poškodeného jednou rukou chytiť za odev v oblasti hrudníka a druhou rukou ho tri až štyrikrát udrieť päťou do tváre, pričom ho ťahal za odev dolu po schodoch, následkom čoho spadol na zem a keď zostal ležať na zemi na chrbte, tak ho mal štyri až päťkrát kopnúť do oblasti hornej časti tela a do ramena a hrudníka a stúpať po ňom nohami, lebo takýto záver nie je opretý o súhrn dôkazov, predovšetkým objektivizovaný nepochybným znaleckým záverom, a to s ohľadom na vyjadrenie znalca J.. J.. Zdôraznil, že jeho obhajoba vyvrátená nebola a nebolo dokázané jeho úmyselné konanie, ktoré je požadovanou základnou zložkou trestnej zodpovednosti a obligatórny znak subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. Poznamenal, že jeho vina nemôže byť postavená len na protikladných neurčitých výpovediach poškodeného, ktoré sú v rozpore s objektívnymi údajmi vyplývajúcimi zo svedeckej výpovede J. o základnej príčine vzniku zranení poškodeného a lekáorskými správami. Obhajoba vyslovuje presvedčenie, že súhrnne možno konštatovať, že z vykonaného dokazovania nie je preukázané spáchanie trestného činu podľa výrokovej časti napadnutého rozsudku, lebo v posudzovanom prípade nemožno dosiahnuť stav, že sa trestnej činnosti dopustil bez akýchkoľvek pochybností.

Navrhol odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby oslobodiť.

V samostatnom podaní obžalovaný W. Y. sa opätovne opiera o vyššie uvedené skutočnosti, ktoré namietal jeho obhajca v písomnom vyhotovení odvolania a poukázal aj na celý rad nepresností a rozporuplných tvrdení zo strany jednak poškodeného, ako aj jeho rodinných príslušníkov. Okrem toho poukázal aj na prijímaciu správu z nemocnice v tom slova zmysle, že v tejto správe sa neuvádzajú žiadne také zranenia, ktoré by boli sprievodnými zraneniami takého konania, ako je mu kladené za vinu, teda že u poškodeného neboli zistené nielen žiadne hematómy, ale ani žiadne odierky a tak verzia poškodeného o vzniku jeho zranení je diskutabilná. Okrem toho dal do pozornosti odvolaciemu súdu aj tú skutočnosť, že aj keď poškodený mal vo výpovediach uvádzať, že pri útoku zo strany obžalovaného mal

byť prítomný aj jeho brat resp. že mal vidieť, že do neho kope, skáče resp. dupe, tento tieto skutočnosti nepotvrdil, čo bolo podložené aj jeho výpoveďou z hlavného pojednávania zo dňa 14.05.2014, kedy pred sudcom H. R. brat poškodeného na jasnú otázku prokurátorky a sudcu, či videl kopanie zo strany W. Y., uvedený svedok odpovedal, že nie. Znovu dal do pozornosti odvolaciemu súdu tie skutočnosti ohľadne nezrovnalostí vo výpovediach samotného poškodeného, s ktorými sa súd prvého stupňa v rámci dôvodov rozsudku nevysporiadal. Taktiež namietal aj miesto, kde malo dôjsť k nedorozumeniu medzi ním a poškodeným, čo presne neoznačil ani sám poškodený. Ako chybu ďalej označil aj to, že súd prvého stupňa nezabezpečil v možnej trojročnej lehote zvukový záznam volania matky na RZP, hoci obhajoba tento dôkaz vykonať žiadala. Pripustil však, že v tomto období už takýto dôkaz nie je možné zabezpečiť, pretože predmetné záznamy sa uchovávajú 3 roky. Okrem toho dal do pozornosti odvolaciemu súdu aj to, že nie je pravda to, že by nebola u poškodeného zistená osteoporóza, pretože túto pripustil aj znalec J. J. Vyslovil taktiež nesúhlas s postupom prvostupňového súdu v tom smere, že nezisťoval motív protiprávneho konania zo strany poškodeného voči jeho osobe. Záverom poznamenal, že súd prvého stupňa sa dostatočne neoboznámil aj so zápisnicou o vyšetrovacom pokuse, pretože sa vôbec nevyjadril ku skutočnosti, že sa vyšetrovacieho pokusu nezúčastnil hlavný svedok obžaloby. Navrhol rovnaký postup ako uviedol aj jeho obhajca, to znamená oslobodiť ho spod obžaloby, nakoľko on sa žiadnej protiprávnej činnosti nedopustil.

Na verejnom zasadnutí, tak obhajca obžalovaného, ako aj obžalovaný predniesli svoj návrh v súlade s písomným vyhotovením odvolania.

Krajský prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko prvostupňové rozhodnutie považoval za správne a zákonné.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania primárne zistil, či nie je daný dôvod pre rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. (odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou) a nie je ani daný dôvod pre zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por. a preto postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Hneď úvodom treba uviesť, že v predmetnej trestnej veci bolo už v predchádzajúcom období rozhodované, keď rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14.05.2015 sp. zn. 2T/52/2014 bol obžalovaný W. Y. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon uloženého trestu mu bol podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. bola určená skúšobná doba na 2 roky. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený J. Y. s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu, krajský súd uznesením zo dňa 12.08.2015 sp. zn. 3To/78/2015 odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Keďže obžalovaný návrhom zo dňa 12.02.2016 doručeným Okresnému súdu v Banskej Bystrici 15.02.2016 sa domáhal povolenia obnovy konania argumentujúc predovšetkým tým, že poškodený mal lekárovi záchrannej služby J. S. uviesť skutočnosť, že úraz sa mu mal stať pádom na ľad, ako aj to, že v inkriminovanom čase bol zbitý neznámymi osobami, poukazujúc opätovne na nezrovnalosti vo výpovediach rodinných príslušníkov tak z prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní a v neposlednom rade aj na neúplný znalecký posudok, okresný súd uznesením zo dňa 13.06.2016 sp. zn. 2Nt/14/2016 podľa § 394 ods. 1 Tr. por. povolil obnovu konania vo veci Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2T/54/2014 s tým, že podľa § 400 ods. 1 Tr. por. u odsúdeného Ľubomíra Y. zrušil celý výrok o vine a treste z rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2T/54/2014 zo dňa 14.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/78/2015 zo dňa 19.08.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.06.2016.

V predmetnej trestnej veci bol preto vypracovaný doplnok k znaleckému posudku č. 3/2014 znalcom J.. T. J. a následne na hlavnom pojednávaní bol predmetný doplnok nielen oboznámený, ale k nemu sa vyjadril aj jeho zhotoviteľ, ktorý na jeho záveroch zotrval a dodal, že ak aj poškodený uviedol ošetrovúcemu lekárovi, že spadol na ľad, tak vzhľadom na charakter zranenia a jeho následok, pád na ľad úplne vylučuje, pretože je nemožné, aby pri jednom páde na ľad si poškodený spôsobil zlomeninu ramena a zároveň zlomeninu stavca. Znalec poznamenal, že pri rekonštrukcii počul verziu obžalovaného, ako aj verziu poškodeného a po ich vyhodnotení sa priklonil k verzii poškodeného z dôvodu väčšej pravdepodobnosti. Okrem toho vychádzal aj z lekárskeho správ, ktoré sú v dodatku k znaleckému posudku priložené a pripustil aj to, že predmetné správy nie sú úplne dostatočné, nakoľko v nich chýba popis odrením a hematómom, ktoré by očakával napr. pri bedrovej časti chrbtice vzhľadom na zlomeninu stavca a ako najväčší nedostatok považoval i to, že v danej veci nebola zabezpečená fotodokumentácia zranených častí poškodeného, čo sa však v súčasnej dobe zvrátiť nedá.

Z jeho vyjadrenia možno aj zistiť, že vždy pri takýchto zraneniach existuje aj iná možnosť príčiny zranení, avšak na mieste konfliktu (schody - suterén) pádom poškodeného na schody resp. kopnutím mohli vzniknúť tie zranenia poškodeného, ktoré sú uvedené v skutkovej vete. Uvedený znalec však vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu vylúčil u poškodeného vznik zranenia zubov aj v súvislosti s tým, že o stavbe chrupu tesne pred zranením poškodeného žiadne údaje nemal a sám poškodený návštevu zubného lekára absolvoval až po 3 mesiacoch od predmetnej udalosti. Vo výpovedi taktiež pripustil nepresnosť záznamov lekárov, ktorí vykonávajú prvotné úkony s tým ktorým poškodeným, nakoľko ich záznamy nie sú komplexné, oproti zisteniam z röntgenových snímok resp. z ďalších vyšetrení.

Okrem výsluchu znalca súd prvého stupňa opätovne vypočul obžalovaného, ktorý zotrval na tvrdení o svojej nevine, poukazujúc nielen na rozpory vo výpovediach poškodeného a jeho rodinných príslušníkov, ale aj na možnosti vzniku iného spôsobu zranenia, ako sa uvádza v obžalobe. Okrem toho spochybnil aj miesto vzniku konfliktu.

Okrem obžalovaného súd znovu vypočul poškodeného, ktorý potvrdil skutočnosti prezentované v predchádzajúcom konaní, teda tie, ktoré vinu obžalovaného potvrdzovali, tvrdiac, že zranenia utrpel v súvislosti s napadnutím zo strany obžalovaného a k jednému, k čomu nevedel jednoznačne zaujať stanovisko, bolo to, či napadnutiu zo strany obžalovaného došlo 18. alebo 19.12.2013 s odkazom na dĺžku času, ktorá od udalosti uplynula. Zotrval však na tom, že lekárovi neuviedol, že spadol na ľad a tým si narazil aj kostrč, ako aj že jeho brat mal vidieť to, ako ho obžalovaný bije.

Z obsahu svedeckej výpovede J.. N. S., primára urgentného príjmu vyplynulo, že on poškodeného ako pacienta prevzal, ale výjazd sa nezúčastnil, pričom na konkrétne okolnosti prípadu si nespomenul.

Z výpovede svedka P. J. možno zistiť, že uvedený svedok sa na predmetnú vec v podstate nepamätal. K záznamu, ktorý bol vlastne hlavným dôvodom obnovy konania uviedol, že zapíše len to, čo mu povie ten ktorý zranený alebo prípadný svedok. Údaje, ktoré mu oznámil pacient, vrátane bočnej poznámky ohľadne toho, že pacient bol napadnutý uviedol, že túto poznámku rukou dopísal v sanitke, lebo pacient nechcel tieto skutočnosti uviesť pred svojou mamou, aby sa nebála. Prvá časť, kde je uvedené, že pacient spadol v dôsledku ľadu, tak túto mal uviesť poškodený ešte predtým, ako bol v sanitke, avšak druhú časť o tom, že bol napadnutý, predniesol poškodený až v sanitke.

Okrem vyššie uvedených dôkazov sa súd prvého stupňa oboznámil aj s ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré sa v spise nachádzajú, pričom k týmto prečítaným listinným dôkazom sa obžalovaný nevyjadril.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania opätovne v podstate dospel k rovnakému právnomu záveru, ako to bolo v predchádzajúcom konaní, teda uzavrel, že obžalovaný v presne nezistený deň buď 18. alebo 19. decembra 2013 v čase okolo 17.30 hod. v priestoroch prízemie pri výťahu, v bytovom dome, fyzicky napadol J. Y., v dôsledku ktorého napadnutia poškodený utrpel zlomeninu tela stavca L1 a zlomeninu krčka ľavej ramennej kosti, ktoré zranenia si vyžiadali hospitalizáciu a dve operácie s dobou liečenia v trvaní 4 až 5 mesiacov. Jedinou zmenou oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu bolo to, že nebolo možné preukázať zo strany obžalovaného aj vybitie zubov a dupanie vo vzťahu k poškodenému a takýmto konaním obžalovaný úmyselne ublížil poškodenému J. Y., čím mu spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a takýmto konaním sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák.

Podľa názoru odvolacieho súdu skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonan na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre zákonné rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaného W. Y. podaná. Súd prvého stupňa dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ako i v celom súhrne logickým a zároveň podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pri hodnotení dôkazov tak, ako sú uvedené v § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno nič vytknúť.

Aj keď obhajoba poukázala na určité nezrovnalosti v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie tohto rozhodnutia spĺňa ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por., pretože presvedčivo a v podstate aj vyčerpávajúcím spôsobom je v ňom uvedené, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a z akých dôvodov a prečo obžalovaného uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví.

Odvolací súd sa so závermi prvostupňového súdu v plnej miere stotožnil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd dodáva, že i keď obžalovaný sa snažil vyvinieť z konania, ktoré mu kládla obžaloba za vinu, poukazujúc na určité nezrovnalosti vo výpovediach poškodeného a jeho rodinných príslušníkov, ďalej na konštatáciu znalca, že k zraneniu poškodeného mohlo dôjsť aj iným spôsobom, ako uviedol poškodený a v neposlednom rade aj na rôzne tvrdenia poškodeného o spôsobe jeho zranenia, čo malo byť podporené aj rukou napísaným záznamom lekára, ktorý prišiel do styku ako prvý s poškodeným, odvolací súd zdôrazňuje, že tieto skutočnosti na zistení, že obžalovaný v kritickom čase napadol poškodeného a spôsobil mu zranenia vyžadujúce si práceneschopnosť v trvaní 4 až 5 mesiacov nič nezmenil a vinu obžalovaného nespochybnili.

Je síce pravdou, že znalec pripustil možnosť spôsobu zranenia poškodeného, avšak v konečnom dôsledku sa priklonil k tvrdeniu poškodeného, čo je uvedené aj v dodatku k znaleckému posudku. Ani výpovede poškodeného, jeho brata a v konečnom dôsledku aj matky poškodeného neobsahujú také rozpory a nezrovnalosti, ktoré by viedli k spochybneniu ich vierohodnosti. Ide totiž len o také, ktoré na priebeh skutkového deja tak, ako to uzavrel súd prvého stupňa, nemali rozhodujúci vplyv. Týka sa to aj tvrdenia obžalovaného v tom smere, že brat poškodeného mal uvádzať, ako to tvrdil poškodený, že ho obžalovaný kopal do oblasti tela, čo sa však nezakladá na pravde, pretože brat poškodeného vo výpovediach v prípravnom konaní uvádzal, že videl útočiť obžalovaného proti svojmu bratovi len rukami, ale nie kopaním. Ak sa obžalovaný domáhal zmeny rozhodnutia na základe rukou písaných poznámok lekára, ktorý ako prvý prišiel do styku s poškodeným, tieto skutočnosti poškodený vysvetlil tvrdením, že pred matkou nechcel uvádzať to, že bol zbitý inou osobou z dôvodu, aby sa nebála. Okrem toho treba poznamenať, že poškodený v tom čase nevypovedal v zmysle Trestného poriadku a preto nebol povinný ani uviesť pravdu pri prvom styku s lekárom, ako k jeho zraneniu došlo.

Na základe týchto dôkazov, ako aj tých, na ktoré poukázal súd prvého stupňa, ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal takým spôsobom, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, teda že obžalovaný poškodenému J. Y. úmyselne ublížil na zdraví a takým spôsobom mu spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, ktorá si vyžadovala dobu liečenia v trvaní 4 až 5 mesiacov.

Keďže odvolanie obžalovaného smerovalo aj do výroku o treste, odvolací súd sa touto skutočnosťou zaoberal a k týmto skutočnostiam uvádza nasledovné.

Obnova konania podľa názoru odvolacieho súdu bola povolená na základe tvrdenia v tom čase odsúdeného a preto sa pri ukladaní trestu mal súd prvého stupňa riadiť ustanovením § 405 písm. b) Tr. por., podľa ktorého, ak bola povolená obnova konania len v prospech obvineného, nesmie mu byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku. V pôvodnom rozsudku obžalovanému súd prvého stupňa uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na 2 roky. Vzhľadom na tieto skutočnosti potom súd prvostupňový nemohol v konaní po povolení obnovy ukladať obžalovanému prísnejší trest. Z týchto dôvodov preto odvolací súd zrušil výrok o treste a obžalovanému uložil v podstate taký istý trest, ako mu bol uložený v pôvodnom

konaní, to znamená trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 2 rokov. Výrok o náhrade škody v podstate zostal nezmenený.

Keďže odvolanie obžalovaného dôvodné nebolo, odvolací súd ho postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon ďalší riadny opravný prostriedok nepripúšťa.